

ЮВІЛЕЙНІ СВЯТКУВАННЯ Тисячоліття Хрищення Руси-України розпочалися

Гаррисбург, Па. (Володимир Янів). Тут, 24-го червня ц.р., в ротонді Капітолію, відбулися відкриття ювілейних відзначень тисячоліття Хрищення України в присутності тисячі громадян, мешканців стейту Пенсильванії, членів української спільноти. Відкриття організував Метрополітанин Філадельфійський комітет, відділ Крайового Комітету для відзначення Тисячоліття Хрищення в Україні, який очолює проф. д-р Богдан Гнатюк. Це історичне відкриття провів адвокат Данило Максимюк, член губернаторської комісії у стійких справах, який у короткому вступному слові сказав про мету зібрання, про його значення для української спільноти, про переслідування української і православної і католицької Церков під владою. Обидві Церкви пішли в підпілля, а їх єпископи і священники знищені фізично.

Далі величезні програми адв. Данило Максимюк представив стейтсменів сенаторів і членів легіслатури українського або іншого слов'янського походження. Він представив також приятелів українців, стейтсменов сенатора Джозефа Ракса, який багато допомагає у різних справах УОКЦентру. Сенатор Дж. Ракс привітав зібраних тут громадян Пенсильванії, членів української спільноти і побажав кращих часів для українського народу.

У програмі з успіхом вислунав чоловічий хор з Філадельфії, славний „Прометей”, з трьома піснями: „Блажен Муж”, „Бортнянського”, „Вогні горять” Лисенка і американською піснею „Глорія, глорія Алелуя”. Диригував маестро Михайло Дябога; при фортепіано Ірина Пелех-Зварич.

Представлений адв. Д. Максимюком губернатор стейту Пенсильванії Роберт Кейсі у своєму слові сказав, що українці у вільному світі мають обов'язок охороняти і пропагувати правду про історично-релігійні політичні, які фальшиво були насвітлювані в минулому російськими царями, а тепер це саме робить союзовий уряд. Обидві Церкви в українському народі, православну і католицьку, насильно включено до Російської Православної Церкви, а українські протестантські церкви в Україні під постійним переслідуванням. Губернатор переконаний, що американці українського походження, громадяни стейту Пенсильванії, свідо, що вони є прабатьками тисячолітньої духовної і культурної спадщини, і тому, всі разом, із своїми братами в діаспорі мають цю святкувати в урочистих цих відзначеннях.

Губернатор Роберт Кейсі відзначив підписання ним прокламції, якою він проголосив рік 1988-ий ювілейним роком Хрищення в Україні, в стейті Пенсильванії, членів української спільноти і побажав кращих часів для українського народу.

(Закінчення на стор. 3)

УРЯД ПІДТРИМУЄ ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ

Кеймбридж, Масс. (ФКУ). В 1965 році була створена найвища федеральна американська установа для розвитку гуманістичних наук п. н. „Крайова фундація для гуманістики” (National Endowment for the Humanities).

Як усі федеральні установи, вона має свою резиденцію у Вашингтоні і фінансується з федерального бюджету. Кожного року Крайова фундація призначає гроші на різні проєкти, які мають на її думку високу наукову вартість та значення для американської і світової читальної публіки.

Щоб співпрацювати з тим важливим завданням цієї фундації не признає свої допомоги безпосередньо, а через дотичні університети. Отже, щоб подати прохання до фундації, треба спершу ознайомитися із проєктом і дістати дозвіл від декана факультету та від його фінансового референта.

Після того як поодинокі елементи Гарвардського Проєкту відзначили Тисячоліття Хрищення в Україні дістали своє ясне оформлення, і дві серії корпусу (тексти і переклади на англійську мову) увійшли у стадію реалізації, дирекція Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ) порекомендувала, спочатку у системі Гарварду, а опісля діставши зелене світло, приготувати відповідне прохання і переслати його знову через Гарвард — до Крайової фундації у травні 1986 року.

Рік пізніше це нормальний хід справи — директор УНІГУ, проф. Оселан Прицак, який є офіційно відповідальним за виконання Проєкту, дістав позитивне рішення Крайової фундації. Після закінчення опінії у фахівців, керівництво відділу перекладів Крайової фундації вирішило, що Гарвардський Проєкт є найважливішим із поданих їм до розгляду, і призначило йому найвищу суму у своїй системі.

Тут ідеться про т. зв. дорівнювальний фонд (Matching Funds) у сумі 205,000 доларів на протязі двох років (1-го червня 1987 до 31-го травня 1989 р.). Повна сума (410,000) була запланована УНІГУ на те, щоб покрити видатки перекладів 12 томів друк і переплет. Вони вповні на бюджетовій відповідальності УНІГУ.

Очевидно, перелбачається що після виготовлення перекладів перших 12 томів, УНІГУ зможе знову дістати підтримку для Гарвардського Проєкту Тисячоліття від Крайової фундації.

У зв'язку з цією субсидією, починаючи від 1-го червня ц.р., передані гроші до Гарвардського університету на виконання вищезгаданих перекладів будуть подані в Комітет Тисячоліття Хрищення Русі-України. Гарвардський Проєкт (КТХРУ), який тепер переводить збірку, щоб передати Гарвардському університету гроші для повного виконання доступного нам дорівнювального фонду Крайової фундації.

Призначення державної допомоги Гарвардському Проєкту Тисячоліття має подвійне значення. З одного боку, призначена для УНІГУ сума є найбільшою жертвою, яку досі одержано від однієї інституції, чи особи, а з другого боку Гарвардський Проєкт Тисячоліття України дістав через загальноамериканське визнання і престиж від Крайової фундації, а разом з тим і саме Тисячоліття України входить тепер у світовий американський науковий світ як одна з центральних проблем країни нашого поселення.

Заговорили про смерть Т. Вейта

Кувейт. — Агентство Ассошіейтед Пресс інформувало, що ліванська газета помістила інформацію про смерть відомого посередника у переговорах між Англійською Церквою, згідно з якою Архiepіскопом цієї Церкви Робертом Рансіс і терористичними групами в Лівані і на Близькому Сході втаї, Террі Вейта, який нібито мав померти від природної смерті, але ліванські і сирійські офіційні чинники заперечили цю вістку.

Кувейтська газета „Аль-Анбаа”, покликаючись на слова одного з високих ліванських релігійних авторитетів, що Вейт, правдоподібно, помер в середу, або четвер, тобто 1-го, або 2-го липня цього року. Запитання релігійної газети, відповідаючи на прохання, щоб він подав докладніше джерело своєї інформації, заявив, що „я не зобов'язаний робити цього, бо інформація про його смерть не була офіційною і про неї редакція довідалася випадково”.

Як відомо, Т. Вейт пропав без вістей, згідно з повідомленнями, правдоподібно проіранською групою терористів у Бейруті ще 20-го січня, після того, як він покинув своє помешкання у готелі і йшов на зустріч з представниками терористичних груп, які тримали у закладі громадян західних країн. Після того коли рознеслася вістка про зникнення Вейта, жадна до терористичних груп не згодилися, що він перебував у їхньому полоні. Деякі з них тільки неперевірені чулки, що проіранська ліванська група захопила Т. Вейта, змушувала за те, що мовляв, він співпрацював із західними розвідками й інформував їх про плановані ними терористичні акції.

Газета „Аль-Анбаа” є проіранською напрямку і дуже часто виступає проти диктатора у священній рясі аятолли Хомейні, називаючи його „масовим вбивцею”. Тому сирійське військово-командування в Лівані, яке відносно добре поінформоване про характер і дії терористичних груп вистовило сумнів, щодо правдивості вістки. Поліційні речники в Бейруті заявили, що повірять у повідомлення тільки тоді, як редакція розкриє цілу справу і документально докаже свою інформацію.

У Лондоні, речник Англіканської Церкви Ів Кітлі заявив, що Архiepіскоп Р. Рансіс не має жадного повідомлення про смерть Т. Вейта. „Це повідомлення, якщо воно покажеться неправдивим, буде нагальною формою безвідповідальності і ввождження в блуд читачів”, заявив Кітлі. Про особистого висланника Рансіс хотів тепер різні чулки. Одна з інформацій говорить, що терористи перевезли його до Ірану, де він тепер перебував у тюрмі, але жадне з цих повідомлень не є підтверджене. Міністерство закордонних справ Великобританії також не має докладних інформацій про долю Т. Вейта.

РОЗПОЧАВСЯ ПРОЦЕС „ВИННИХ” ЗА ЧОРНОБІЛЬСКУ КАТАСТРОФУ

Київ. — Агентство Ассошіейтед Пресс інформувало, що у понеділок, 6-го липня ц.р., в містечку Чорнобиль, яке після вибуху на четвертому нуклеарному реакторі вогню і випуску в повітря великої кількості радіоактивних хмар було повністю евакуйоване 26-го квітня 1986 року, розпочався кримінальний процес проти „винних”, тобто причинників цієї найбільшої у світі атомової катастрофи, які не допилювали, або, як кажуть, не доглядали за реактором, що внаслідок спричинилося до катастрофи.

Під суд поставлені в першу чергу тодішній директор чорнобильського нуклеарного комплексу, головний інженер і його заступник, які не допилювали переведеного на четвертому реакторі експерименту на 1,000 мегаватомому реакторі. Згідно з союзовськими офіційними даними у виступі вибуху, вогню і радіоактивності загинуло 31 осіб, 200 були наразі на радіоактивність і мусіли лікуватися у шпиталях; деякі з них вмерли.

Головними підсудними будуть Віктор П. Брюханов, керівник чорнобильського комплексу під час вибуху, колишній головний інженер Ніколай М. Фомін і його асистент Анатолій С. Дітлов. Від часу вибуху вони перебувають у в'язниці і під слідством прокуратури. Офіційні чинники в Україні заявили, західним кореспондентам, що у випадку їхнього засуду вони можуть отримати 12 років тюрми і по кілька років заслання, з ліквідацією майна і без права повороту в родинні місцевості.

Союзовські чинники допустили на процес тільки дуже обмежену кількість західних кореспондентів, в більшості журналістів комуністичних газет, щоб робити враження, що вони визнають „гласність” Михайла Горбачова не тільки в теорії але також на практиці.

Рішення відбутися процес в Чорнобилі має таку свою вимову. Прокуратура хоче надати цьому процесові максимального розголосу і здраматизувати його якнайбільше, відтворюючи тим самим союзовське керівництво і спікуючи вину на кількадесят осіб з місцевих бюрократів. Чорнобиль все ще вважається небезпечним для довгого перебування містом і там живуть періодами тільки кілька тузень керівників і конечних робітників, які обслуговують два реактори, які тепер є в дії. Для них були збудовані примітивні житла приблизно 15 миль від центру містечка. Як відомо, свого часу журнал „Юность” писав, що деякі партійні і урядові особи покинули були місце катастрофи, або поспішно виїхали до Києва й інших місцевостей, щоб зайнятися спешну евакуацією своїх родин. Александр П. Коваленко, директор інформації, заявив кореспондентам, що трійка підсудних не належить до „втікачів”.

При тій нагоді союзовські центральні газети подали до відома що уряд витратив на погашення вогню, заморювання четвертого реактора, чинення доволішніх місцевостей від радіації понад три мільйони доларів.

У зв'язку з тим, що на процес були допущені також деякі американські кореспонденти і телевізії, на Заході можна було довідатися дещо більше правди про чорнобильську катастрофу.

Помер д-р В. Вишиваний

Нью Йорк. — У п'ятницю, 3-го липня 1987 року, помер, будучи у своїй дочки на вакаціях в Південній Кароліні, бл. п. Василь Вишиваний, доктор філософії, колишній управитель Школи Українознавства в Нью Йорку, громадський і союзовий діяч, в'язень польських і німецьких тюрем, член багатьох українських громадських і виховних організацій, довголітній урядовець 361-го Відділу Українського Народного Союзу, Товариства „Дністер”, колишній касир, предікний і секретар згаданого відділу. Панахида буде правитись у четвер, 9-го липня ц.р., о год. 7:30 вечора у похоронному заведенні Петра Яремчи, при 7-й вулиці в Нью Йорку, а похорон у п'ятницю, 10-го липня, о год. 9:30 до церкви св. Юра і на українській православній цвинтарі св. Андрія у Бавнд Брук.

Покійний залишив у глибокій жалобі: дружину Мирославу, доньку — Зоряну і Тамару з родинами, сестру і брата з родинами в Україні, швагрі Євгенію і Володимира Салаяків, близьких й дальших приятелів і велику організовану громаду та союзових співробітників.

МОЛОДІ ВІДКРИЛА 34-й ЛІТНІЙ СЕЗОН НА СОЮЗІВЦІ

Союзівка. — Немов свіжо-скупана русалка, ця чепурна-оселя УНСоюзу загамоніла безжурними голосами молоді вже в п'ятницю, 3-го липня, при перших проміннях раннього сонця, що пробілились через гущу дерев з-поза „Ворохти” й „Ужгороду” та пестили її на протязі трьох днів після зливого дощу.

Фесверки пронизували нічну тишу і освітлювали ясне небо, сповіщали про свято Дня Незалежності, а з тим і початок нового літнього вакаційного сезону на Союзівці. 34-го з черги.

Тут і там постійно чути привітальні вигукі: „На талко, як ти? Коли ти приїхала? Як довго будеш? Скінчила школу? Ідеши на ЮМ-ПЗ? Я також”.

Відбиванкова площа, зараня прочищена працівниками на чолі з Івасем Шма-толохою, гуділа під капцями, а то й босими ногами молодих граків, які формувались за „регіональним порядком”: на тенісних кортах понад 30 змагунів боролись за примати УСЦАК-Схід, а олімпійських розмірів басейн здавалось не помістити всіх тіл, що хотіли охолотитись.

У вечірніх годинах до молоді долучувались старші віком громадяни, повільно і статечно „маршуючи” до охолодженої залі „Веселка”, де відбулись дві мистецькі програми у п'ятницю і суботу вчорашні. Відтак всі промочували собі дорогу на терасу „Веселки”, щоб потанцювати до звуків оркестри „Темпо”, чи послухати й вокальних точок із заспівами Юрка Граба.

Не було вільних кімнат під час цього тривалого вікенду на Союзівці, не було вільних столиків на терасі і в їдальні, не було багато місця на прохолоді, не було багато затишних закутків — всюди гомін молодих голосів, співу, музики.

Вже у п'ятницю вчорашній, о год. 8:30, управитель Союзики Дорко Сенчишин представив глядачам нового концернське оселі Ларису Кукрицьку-Лисняк, яка вміло й елегантно перевела першу частину двох мистецьких програм. Вона пояснила на вступі, що ці суботні мистецькі програми влаштовуються

не тільки для розваги гостей Союзівки, але й для того, щоб дати нагоду новим мистецьким групам і індивідуальним виконавцям виступити перед українською публікою і в цей спосіб спопуляризувати себе.

Такою власне й була ця перша програма, в якій виступив „ветеран” тенор-соліст Василь Мельничин і молода піаністка Уляна Пінковська-Сенчишин, молода випускниця славної Джулліярду музичної школи в Нью Йорку. Вона виконала дві композиції Шопена й Хачатуряна під вдалою оплески публіки.

Маестро В. Мельничин, як і попередні роками, насолоджувався слухачів переважно українськими аріями і композиціями, як теж популярними піснями. Йому акомпанювала його донька Андріяна, випускниця університету Кентакі і злізна піаністка.

Свою програму закінчив В. Мельничин англійською мовою — салютом Америці з нагоди Дня Незалежності. Він зарештував вірш проф. Олександра Граванського п. н. „I love them both”, в якому цей науковець-поет тепло і переконливо в'ясував концепцію „двох батьківщин”. Маестро Мельничин відтак закінчив свій салют пісню-гимном „Боже, благослови Америку”.

В суботу вчорашній гості мали нагоду почути спів відомого сопрано Оленки Геймур і В. Мельничина. Акомпанювали їм Артур Баум і А. Мельничин.

На початку мистецької програми конференсь Л. Кукрицька-Лисняк вшанувала коротким словом День

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР ФРАНЦІЇ Жак Шірак, прибувши до Західного Берліну, домагався, подібно, як це робив недавно президент Роналд Реген, знесення „муру ганьби”, який розділяє це місто на вільну і підневільну частини. Відзначуючи 750-річчя Берліну і підписуючи договір між Західним Берліном і Парижем, Шірак майже дослівно повторив заклики Президента ЗСА, закликаючи генерального секретаря ЦК КПСС Михайла Горбачова, щоб він вплинув на усунення цієї так наваної перешкоди до співпраці між Заходом і Сходом. Такий акт, тобто акт завалення стіни, був би, на думку Ж. Шірака, свідченням нової ситуації в Східній Європі і бажанням співпраці із західними сусідами.

В АМЕРИЦІ

НАДІРНА РАДА Флоридського технологічного інституту в Мельборні на Флориді заявила, що вона буде перевіряти звіт Федерального Бюро Інвестигацій, в якому сказано, що предікний їхньої ради закупив деякі зі своїх наукових ступенів поштовою дорогою. Причиною перевірки їхнього предікника Джеймса Е. Лайонса були відбитки документу ФБІ, що були доставлені до домів деяких членів ради 21-го червня ц.р. Прізвища осіб, що ці копії виготовила не подано до публічного відома.

ІВАН ЛЕНДЛ, АМЕРИКАНЕЦЬ чеського походження,

перший ранговий тенісист у світі, програв у Вімблдоні, Англія, проти австралійця Пет Кеша у трьох сетах, 7-6, 6-2, 7-5.

СІЛЬСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ АМЕРИКИ є затурбоване

тим, що велика кількість лікарень у малих містечках і селах закриваються з огляду на змінені закони забезпечення підприємств. Ця зміна спричинить не тільки те, що позаміське населення буде мати великі труднощі в отриманні конечної лікарської опіки, але змусить поборювати великі віддалі щоб дістатися до лікарень.

БАЗУЮЧИСЬ НА ЩЕ НЕВІРШЕНИХ СПРАВАХ, які чекають

на свою чергу, виглядає, що новий номінат до Верховного Суду Роберт Г. Борг може мати великий вплив на вирішення деяких ключових соціальних проблем. Деякі ліберальні та меншинні групи починають гостро критикувати його найменування та розвивають сильну кампанію проти його затвердження.

ЯК ПОДАЄ ГАЗЕТА „Нью Йорк Таймс” з 5-го липня ц.р.,

у Вашингтоні після декількох дедат розбудови та поширення своїх впливів, зростає в нагнугу силу організація під назвою Американсько-ізраїльський комітет публічних справ. Її сила впливу дійшла до таких розмірів, що вони мають рішальне слово в напрямних американської політики в справах Близького Сходу. Провідники цієї організації стали дорадниками Державного департаменту, Білого Дому, сенаторів і генералів.

ОКРУЖНИЙ ПРОКУРАТОР Айра Рейнер у Лос Анджелесі

оскаржив і віддав під суд 29-літнього чоловіка, який свідомо продав свою зараду хворобою АІДС кров. Оскаржений Джозеф Едвард Марковскі, був скарженим властями як волоцюга і проститутка. 23 рази продавав свою інфекційну кров, — заявив прокуратор Рейнер та наказав задержати його на одно-мільйонній порці.

РЕЧНИК УРЯДУ ЛУАНДИ в столиці Португалії

Лісбоні повідомив, що, починаючи з січня, урядові війська, знищили 592 повстанців з об'єднання Уніта і просунали далеко на південь в провінції Моксіко. Лідер повстанців Йонаш Савімбі підтвердив свою пропозицію оголосити територію вздовж залізничної, що зв'язує Заїр і Замбію з Атлантичним океаном, демілітаризованою зоною. Залізниця на 90 відсотків належить бельгійській компанії, яка погодилася виділити 280 мільйонів доларів для її реконструкції. Уряд Луанди відкинув пропозицію Савімбі про переговори в справі залізничної, заявивши, що, погодившись на переговори, він таким чином визнає законність об'єднання Уніта.

У СВІТІ

ЧЕХО-СЛОВАЦЬКІ ОБОРОНЦІ прав людини, переважно члени „Хартії-77”, і 16 польських членів підпільної „Солідарності” створили спільну групу оборони прав людини в Чехо-Словаччині і Польщі і назвали її „Групою друзів чехо-словацької і польської солідарності”. Члени групи зобов'язались обмінювались інформаціями про правозахисний рух в обидвох країнах і взаємно собі допомагати.

МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ СРСР призначило ген. Івана

Третяка на важливий пост повітряної оборони на місце усуненого з цього посту маршала Александра Колдунова після несприємного для Москви випадку переїзду кордону і приземлення на Червоній площі молодого західнонімецького летуна Матіаса Руста, маленького літака якого „Сесна”, після кружання над самим Кремлем, приземлився біля кремлівських мурів. На Заході довідалися про призначення ген. І. Третяка тільки з невеличкої замітки в союзовській газеті „Красная Звезда”, органи міністерства оборони СРСР, бо інші союзовські засоби масової інформації не повідомляли про цю справу ні словом. У роках 1976 до 1984 ген. І. Третяк командував далекосхідною військовою округою, а потім його замінив на цьому пості теперішній міністер оборони ген. Дімітрій Язов. Як відомо, після випадку з німецьким летуном Рустом зі своїх постів були звільнені міністер оборони СРСР маршал Сергій Соколов і багато інших старшин.

ВЕРХОВНА РАДА СРСР спеціальною ухвалою відбрала

союзовське громадянство від д-ра Анатолія Корягіна і членів його родини, як інформувало про цю справу газета „Нью Йорк Сіті Трибюн” у числі з четверга, 2-го липня ц.р. В союзовському „указі” говориться, що д-р А. Корягін „опоганив союзовське громадянство і займався ворожою роботою, яка підривала престиж держави”. А. Корягін, приїхавши на Захід, не переставав виступати в обороні політичних в'язнів, голововно в'язнів у так званих психіатричних закладах КГБ, і домагався від західних країн, щоб вони протестували проти цієї нелюдяної практики в СРСР. Цікаво при тому підкреслити, що ні одна з американських великих газет, яка втримує в Москві цілий ряд своїх кореспондентів, не повідомила про відібрання громадянства від д-ра А. Корягіна. Аналогічна ситуація заіснувала й у Гіорія Гершенка. Етнічні газети в ЗСА повідомили про це на підставі західноєвропейської преси. Значить існує якась домовленість між „великою пресою” і Москвою, — кажуть деякі консервативні політичні спостеріачі.

Оленка Геймур виконує „Малюв” В. Івасюка. При фортепіано акомпаніст Артур Баум, йому з нотами допомагає Уляна Пінковська-Сенчишин.

(Фота: ред. Н. Федущак)

Василь Мельничин виконує „Владико неба і землі”, акомпанює Андріяна Мельничин.

сі і в їдальні, не було багато місця на прохолоді, не було багато затишних закутків — всюди гомін молодих голосів, співу, музики.

Вже у п'ятницю вчорашній, о год. 8:30, управитель Союзики Дорко Сенчишин представив глядачам нового концернське оселі Ларису Кукрицьку-Лисняк, яка вміло й елегантно перевела першу частину двох мистецьких програм. Вона пояснила на вступі, що ці суботні мистецькі програми влаштовуються

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА **SVOBODA**
FOUNDED 1983
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
Subscription: 1 year — \$40.00, 6 months — \$22.00, 3 months — \$12.00. USA members 1 year — \$15.00. Change of address — \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право вилучати матеріали, не відповідаючи на запитання. Незадоволені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допущивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Передплата на рік \$40.00, на півроку — \$22.00, на 3 місяці — \$12.00. Для членів УНСОЮзу \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Суд і політика

Як тільки минуло тижня президент Роналд Реген призначив на звільнене у Верховному Суді місце Роберта Борка, члена Апеляційного Суду у Вашингтоні, колишнього професора права у Престіжовому Ейльському університеті, негайно знявся крик серед демократичних лібералів. Зразу ж першим відзвучав сенатор Едвард Кеннеді, один із найвідоміших членів Конгресу, який акцентував сумно славою, коли в його автомобілі, що впаів із моста у Чаппаквідік у став, втопилася 18-го липня 1969 року 28-літня секретарка його покійного брата Роберта, Мері Коппе. У "Рідерс Дайджесті" швидко після цієї події появилася обширна історично-інформаційна стаття, шедевр репортерської праці, в якій точка за точкою виказано, які брехливі зізнання склав Едвард Кеннеді на другий день у поліції. Це тільки в Америці таке можливе, що його переобирали і далі перевибирають на сенатора із стейту Массачусетс, в якому прізвище Кеннеді має магнітну силу. Коли він дістав диплом з правничого факультету Гарвардського університету, в газетах появилася сумнівно щодо правильності цієї його градації. За "хлоским здоровим розумом" Едвард Кеннеді або не повинен би взагалі бути членом Правничої Комісії Сенату, або повинен би сидіти скромно і тихо. Але Едвард Кеннеді відомий із цієї аргументації, яку дає людині мультимедійний мистецтво.

Едварда Кеннеді підтримали й деякі інші демократичні сенатори, які закінчили президентів Регенів, що його рішення щодо вибору Роберта Борка було "політичне" і що тому вони, члени Правничої Комісії, будуть перевіряти політичний світогляд Роберта Борка. Цей останній ніколи не скривав свого консервативного христософського світогляду. Це він закінчує Верховному Судові, що цей привласнив собі безправно права Конгресу.

Очевидно, що президент Реген прагне зміцнити у Верховному Суді "правий" напрямок. Та він, як і більшість американського судівництва, — не вдоволені такими рішеннями Верховного Суду, як заборона молитви в публічних школах — навіть добровільної і мовчазної, призначення диковинних прав арештованим злочинцям та легалізація абортів без ніяких обмежень і застережень. Не президент Роналд Реген, а не суддя Роберт Борк вводять "політику" до Верховного Суду, а ввели її ліберальні члени Верховного Суду, які пішли по лінії ультраліберального табору. Це сам Верховний Суд своїми суто політичними рішеннями спричинив до занепаду моралі в суспільстві і до упадку дисципліни у школах, до "оборотових дверей" для злочинців у судівництві — то вони заігрили принцип, що у підборі членів Верховного Суду треба керуватися критерієм правничих кваліфікацій та персональної честності кандидата, а не його філософським світоглядом: і коли почнеся затижне і тенденційно-партійницьке переслідування Роберта Борка на Правничій Комісії Сенату, то напевно не буде сумнівів щодо його фахових кваліфікацій, які колишнього професора права в Ейльському університеті й судді, що перейшов усі шаблони судових інстанцій, але сенатори Едвард Кеннеді і його однодумці будуть керуватися тільки і виключно партійно-політичними критеріями.

Це буде ще одна, "проба сил" між Президентом і Конгресом. Затижна процедура із затвердженням Роберта Борка на члена Верховного Суду буде ще одним прикладом, якою труднощі у роля Президента великої держави, який, хоч обраний на той найвищий в країні пост величезною більшістю народу, мусить переборювати на шляху свого конституційного урядування щораз нові труднощі, створювані його противниками. Не є виключене, що кандидатура Роберта Борка перепаде, якщо відкине її більшість сенатської Правничої Комісії. Можливо, що Сенат таки затвердить цю кандидатуру після довгої і затижної процедури. Якщо так станеться, то це буде перемога здорового розуму і повернення до того конструктивізму, який зазнав стількі болючих ударів від ліволиберального табору, що його підтримує ліберальна більшість американських засобів масової інформації.

РОБІТНИКИ-БУДІВЕЛЬНИКИ знайшли у лондонському передмісті Бермонді нерозірвану бомбу, яка пролягла в землі понад 45 років. Вага бомби перевищує тону. Район знахідки був оточений поліцією. 500 мешканців були евакуйовані. Викликані сапери знищили небезпечну знахідку.

Як це вже стало відомо з повідомлень української преси, в квітні 1987 року надійшов досить дивний лист до редакції американсько-жидівського щоденника "Нью Йорк Таймс" п. з. "Д-р Гаммер і його ролі в процесі над Іваном Грозним", у якому написано про незвичайну співпрацю між ізраїльським і совєтським урядами.

З цього листа довідуюся, що Ізраїль потребував для обвинування Дем'яноха оригінальний виказку про його працю у німецькому таборі в Собиборі, яку немов би то мало виставити німецьке Гестапо. Цей документ ніби мав мати совєтський уряд, але він не має дипломатичних зв'язків з Ізраїлем і Москва не могла його передати жидам дипломатичною дорогою. Гаммер звернувся за цим документом до совєтського уряду і цей передав його Гаммерові в Москві, а він переслав його до Ізраїля.

За передачу цього документу ізраїльському судові дає Гаммерові і совєтському уряду сам прем'єр-міністр Ізраїля Шимон Перез. Таким чином Гаммер став дипломатичним посередником між Ізраїлем і Совєтським Союзом у передаванні документу, від якого багато залежати має доля Івана Дем'яноха.

І саме з уяги на це, що Гаммер пов'язався почерез Д. Дем'яноха з українською справою, українці буде

Степан Женецький

ХТО ТАКИЙ А. ГАММЕР?

цікаво довідатися, хто він такий.

Гаммер — американський жид, мультимедійний

Дані про життя того, "за-чарованого" комуністичною Москвою жидівського багатія беремо з книжки п. з. "Гаммер", що й, як там по-дано, написав він сам про себе, при допомозі Ніла Ліндона.

Тут цікаво буде відзначити, що цю книжку "пору-чають" такі особистості, як колишні президенти Америки — Джими Картер і Джералд Форд, теперішній віцепрезидент Джордж Буш, Менахім Бегін, видавець "Нью Йорк Таймсу" Артур Охс-Зулбергер, Едвард Кеннеді та інші.

Арманд Гаммер, якому сповнилося 21-го травня ц. р. 89 років життя, це американський жид, який дуже "залюбився" в "матушку Росію", а зокрема в комуністичну Москву, з великим її поклонником і допомагає їй всіма способами.

У своєму досить довгому житті, Гаммер пробував багато різних "бізнесів", на яких добився багатого майна: він був власником копальні нафти, колек-

тором і продавцем мистецьких образів, продуцентом ліків, власником копальні азбесту, банкіром, виробляв алкогольні напитки, був, чи не є, власником коров'ячих ферм, — на чому заробив великі мільйони і сьогодні належить до числа найбагатших людей у світі. В своїй автобіографії Гаммер хвалиться, що він у своєму житті ніколи не казав "ні", тобто, що він не може чи не в силі чогось виконати чи доклати. В його торгівлі нафтою він мав до діла навіть з такою химерною людиною, як диктатор Лівіу Муамар Кадафі, з яким давав собі раду. А Гаммер був чи є людиною, який з кожної найважчої ситуації все опинявся нагорі. В своєму житті він перемігав усі перешкоди, яких інші не були б спроможні побороти.

За зв'язками московських комуністичних ватажків

Гаммер відсамого початку, відколи комуністи захопили владу, авесь час є їхнім ревним прихильником і сповіс свого роду роллю самозначного зв'язкового між Америкою і кожним московсько-комуністичним ватажком, від Леніна починаючи, крім Сталіна, якого

він характеризував "страшною особою", хоч між Сталіном і Троцьким він вибрав Сталіна. Гаммер уважав своїм найбільшим життєвим досягненням те, що він став історичною особою — не, як би дехто міг подумати — у вільному світі, але в Совєтському Союзі!

Для вільного світу цей багатч не має великого значення: як особа, але для членів Політбюро це дуже велика "персона", бо коли хтось з них говорить з Гаммером, то вона говорить з людиною, яка багато разів зустрічалася з їхнім божисцем, Леніном, якого він (Ленін), згадає три рази в його писаннях, та якого Ленін поручив у записці Сталінові, щоб допомагав йому робити "бізнес" з молодим Совєтським Союзом. Тут варто додати, що батько Гаммера, Юліус, був одним з перших членів Комуністичної партії Америки, одним з перших її фінансових спомогачів та був глибоко замишаний в інтриги Кремля, як член Комуністичної партії під партійною дисципліною. Отже нема чого й дивуватися, що А. Гаммер став великим прихильником Совєтського Союзу, бо як каже наша приказка: "Яке дерево — такий клин, який батько — такий син".

(Закінчення на стор. 4-й)

Юрій Р. Рибак

МУРИНИ КРИЗЬ ПРИЗМУ БІЗНЕСУ

ли з метою отримати добре платну працю у великих корпораціях, які для реклами і оправдання перед урядом наймали якнайбільше число муринів. Теж уряд відкрив можливість праці у своїх бюрах, а розвагова галузь та спорт не жалували винагород, щоб використати талант прославлених у тих ділянках муринських зірок — будучих мільйонерів.

Інакше бувало у світі приватного бізнесу. Тут завжди, жукство, що мурини мають лише кілька зірок, а в загальному це не спроможли створити сильної середньої класи населення, щоб опанувати бізнес. Чому? На основі думок знавців, мурини не мають цієї ж самої ментальності, що кажімо, корейці чи єспанці. Мурини тяжко приходяться рішенням чи поставити все на карту бізнесу. Вони радше чекають на ініціативу інших, при чому собі ще не освідомлюють, що бути "капіталістом" не є тотожне із запровадженням своєї душі! Тут треба зрозуміти, що поняття капіталізму не є у словнику африканської спадщини. Тут це не затерлися рештки впливу невідлуння, де політично властиве було створити у невідлуння почуття повної залежності, що у зародку затруднювало жадобу власної ініціативи.

На переломі XIX та XX сторіччя прибуває до ЗСА

новий тип муринів із прибережних островів Західних Індій. Ці мурини не були незвичайними, а вільними людьми, що імігували раді гроша. Вони походили краще з міст ніж сіл і були краще ознайомлені з комерцією. І нічого тут дивного, бо у Західних Індіях мурини-невільники було дозволено управляти присадибну землю, а її плоди продавати на вільному ринку. Та група муринів дуже скоро показала свою економічність, незалежну життєдіяльність, бо вже у 1901 році посідала 20 відс. загального муринського бізнесу у Нью Йорку під час коли нарахувувалося тільки 10 відс. цілого муринського населення.

Нинішні часи показують, що муринський бізнес триває підтримку власних етнічних покупок, головую у деталітних продажах. І тяжко повірити, що це якраз спричинила інтеграція! Муринські покупки, зрівнявши з минулим, відчили свободу купувати там де купувати теж білі. У висліді, багато їхніх підприємств закрило двері раз нараз. У протилежності до цього інші етнічні групи стараються один одного підтримати. Ось як триматися разом дає приклад китайська група у Сан Франсіско. Кажуть, що гроші у цій громаді обертаються яких шість разів заки залишуть гетто. Це число для жидів є дещо менше, а зароблений муринський

гріш скоро вітає від своєї громади. Тому і не диво, що брак зрозуміння клич "свій до свого" стримує розвій муринського економічного сектора приватників.

Про економічний стан підприємств (за роки 1977-82) подає урядова статистика таке: коли приходи муринських підприємств зменшилися майже на одну десяту, то у тому самому часі приходи всіх американських підприємств збільшилися на 4 відсотки!

Усе ж таки в образі муринського бізнесу знаходимо оптимістичні риси, бо існують бізнесмени, які свого підприємствистію і вмінням провадження діла досягнули поважних успіхів. Для доказу наводимо чотирьох "магнатів", а саме: Джон Джансон (Джансон Паблінгтон), Беррі Горді (Мотаван Рекорд Корпорація) у Лос Анджелесі, Герман Дж. Рассел (Г. Дж. Рассел Констракшн) в Атланті, та Дж. Брус Ллевеллін (Фірма Кока-Кола Баттлінг) у Філадельфії. Вони разом у 1985 році продали товари і обслуг на понад півмільяона дол. Відколи мурини приїшли до голосу кожний першпуд, що американська економіка відчувала зміни. Та часто припущення не сповнюються. Держава може тільки служити вказівками і давати ключ до замкнених дверей. Держава не може творити підприємств-антрепренерів. І не може перетворити занедбане гетто у привітне місце життя, коли людина сама не прикладає до цього своїх рук.

міст з переважним польським населенням. На думку польського історика Антона Шесняка, польський рух спротиву прийняв методи винищення та тотальної депортації українців.

Внаслідок такого положення вибухла між польським та українським націоналістичним підпіллям "неофіційна війна", яка тривала аж до 1948 року і яка принесла численні жертви з обох сторін. Доконано в той час страшних жорстокостей супроти цивільного населення обох національностей. "Німці й совєти не робили жодних зусиль, щоб спинити цю взаємну різню. Дуже часто вони робили все можливе, щоб цей конфлікт поглибити. Це не було в їхньому інтересі бачити об'єднану польсько-українську опозицію", — зазначив професор Потічний.

Після звільнення Польщі, новий польський комуністичний уряд продовжував план депортації етнічних меншин. У вересні 1944 року підписано секретні договори з литовським, білоруським та українським совєтськими урядами в справі взаємного, "добровільного" переселення етнічних меншин. Це переселення повинно було закінчитися перед квітнем 1945 року. Однак, щоно після конференції в Ялті, в лютому 1945 року, встановлено остаточні кордони між Польщею й СССР.

Акція переселення розбухла зразу ж хвилі протипольських виступів. Одною з жертв цієї акції була 73-річна бабуся професора Потічного. В одній тільки окрузі замордовано тоді більш як 2,000 українців. Єпископ Холм у своєму зверненні до всіх єпископів світу подав імена 378 осіб, що були замордовані в цьому місті.

"Акція Висла" мала на меті подвійне завдання: завершити початкову програму переселення 1944-45 років та ліквідувати Українську Повстанську Армію, яка вела нерівну боротьбу проти совєтської окупації в Україні. Ця акція мала повну підтримку з боку Совєтського Союзу, який вислав своїх високих рангів старшин для нагляду над цією операцією.

У сьогоднішній Польщі, де історичний символізм запалоє й гасить національні пристрасті, є багато пам'ятників здвигнених у пам'ять героїчного спротиву нацистським наїзникам, та багатовікової боротьби за незалежність Польщі від Росії. Про "Акцію Висла" немає, однак, жодної згадки, тому що вона стала досить ганебною сторінкою польської історії. Усе ж таки, з огляду

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Микола Бараболка

ЦІННА ПРАЦЯ ДО ТЕМИ ВАГИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ДУМКИ

Harvard Ukrainian Studies. The Political and Social Ideas of Viacheslav Lypynskyi. Ukrainian Research Institute, Harvard University, Vol. IX, No. 3/4, December 1985. Guest Editor Jaroslav Pelenski, assisted by Uliana M. Pasicznyk.

Збірник включає статтю проф. Євгена Ліпінського "Ідеї надії Ліпінського". Стаття ця базована на трьох лекціях на цю тему в Гарварді ще 1972 року. Проф. Ліпінський у збірці єдиним поруч істориків репрезентантом політичних наук і його праця заслуговує тому на особливу увагу. Проф. Ліпінський після студій в Європі завершив свої політичні студії докторатом у університеті в Нотр Демі в 1961 році, і після того очолював кафедру політичних наук у університеті у Сент Лівісі, Мі., де викладав до часу своєї передчасної смерті в 1980 році. Один із професорів у могому департаменті політичних наук робив докторат у проф. Ліпінського і висказував дуже високу оцінку наукового рівня цього нашого науковця. Закріпивши свою позицію в американському університеті, проф. Ліпінський готовився розпростерти крила на полі нашої науки, на жаль важка хвороба і передчасна смерть скривили нашу науку. Надруковану в цьому збірнику його працю рекомендуємо кожному, хто цікавиться розвитком нашої політичної думки.

Стаття проф. Ярослав Пеленського "В. Ясеслав Ліпінський і проблема еліти" не менш вагомим. Автор звертає увагу на те, що дискусія на цю тему виринула на початку 20-х років у зв'язку з програмою в 1917-20 роках. Ліпінський говорив відважно не те, що тодішні провідники бажали чути, а намагався виявити справжні причини програ: маси не мали належної провідної верхівки. Ліпінський був захоплений британською політичною системою, в протилугу її бачив совєтську систему як класичний зразок охлократії. Його погляд можна б застосувати і до оцінки подій 1939-47 років. Ліпінський дав би був напевно іх вірну і тверезу та конструктивну оцінку, коли б дожив тих часів. Помер 1931 року.

З цилку статей наших науковців англійською мовою треба відзначити статтю теж передчасно погаслого історика Івана Лисяка-Рудницького, професора історії альбертського університету в Канаді. Тема: "Політичні ідеї Ліпінського в перспективі наших часів" схоплена дуже інтересно. Автор намагався доскопувати ідеї Ліпінського до нинішніх умов. Відродження нашої державності в сьогоднішніх умовах може здійснитися тільки при підтримці нашої нинішньої політичної верхівки-еліти. На еміграції — це мала б бути наша інтелектуальна еліта, яку, на жаль, ми не зуміли доси виростити. В Україні визволення

Наша політична література бідна. Наші історики і публіцисти боються затаркати істотні питання нашої політики так у недавньому минулому, як теж ставити прогнози щодо майбутнього. Більшість того, що появляється друком, поване фразеологію і повторювання тез, які себе не виправдали і виправдати в нинішніх міжнародних умовах не можуть. Тому дуже відсуджувачи прочитати щось що ґлибша політичної думки, а такими є твори в Ясеслава Ліпінського. Коли хто, особливо молодшого покоління наших публіцистів, чи тих, кому на душі питання нашого політичного майбутнього, не має терпелювості перестудіювати твори Ліпінського в оригіналі, тому поручаємо прочитати хоч цей виданий Гарвардом збірник, де наші науковці передають критично головні ідеї нашого невідомого політичного мислителя і філософа. Праця дуже цінна і на часі.

на деякі початкові зв'язки українського підпілля з німцями на початку війни, ще й досі в пам'яті поляків закоренилося поняття "поганих українців". Професор Потічний сказав, що "це й сьогодні в Польщі є досить небезпечно представляти себе українцем". На думку одного професора, члена Польської Академії Наук, з яким професор Потічний довелося розмовляти, "поляки уважають, що українці дістали те, на що собі заслужили". Генерал Войцех Ярузельський часто чваниться тим, як він ліквідував українських "бандитів" під час "Акції Висла".

Рух "Солідарності", який стремить до демократизації й "гласності" в польському суспільстві, зробив порозуміння з українцями головною точкою своєї програми. На жаль, однією з найбільших перешкод на цьому шляху є та націоналістична заїзлість, що знову тут прийшла до голосу. Багато польських націоналістів ще й досі мріє про одномовну й етнічно однокровну Польщу, кордони якої ідеально повинні б сягати вглиб Східної України.

Професор Потічний уважає, що українці зі своєї сторони повинні показати добру волю й рішуче засудити всі жорстокості, які чинили над невинним польським населенням деякі групи українського націоналістичного руху, як теж визнати права для порівняно великої польської етнічної меншини, яка ще проживає на території України.

Хоч польський уряд не веде обліку своїх етнічних меншин, на території Польщі живе тепер, згідно з даними, від 180,000 до 300,000 українців. Їхнє майбутнє — досить незавидне. Статус українців, як громадян сучасної Польщі, не ясний. Спонсорована урядом асиміляція є загальним правилом.

У цілій Польщі, під сучасну пору, є тільки дві середні школи, де вчать українською мовою. Існує єдина центральна установа, якій дозволено діяти, виходить теж, під стислою цензурою, один український тижневик. Український хор "Журавлі" є однак у Польщі досить популярний і йому дозволено недавно відбутися турне по Північній Америці. Українцям, однак, не дозволяють мати своїх церков і недавно заборонено українським студентам творити свої студентські організації. Серед найновіших емігрантів з Польщі є багато українців, які втілюють з причини національного поневолення.

Мирислав Іліняк

ПЕРША МЕМОРІАЛЬНА КУРИЛКІВСЬКА ЛЕКЦІЯ

II.

Століттями поляки заявляли свої претенсії до українських земель аж до Дніпра, до земель, що історично були українськими. Найбільш шовіністично наставлений напрямком польського націоналізму домагався одностороннього під етнічним оглядом польської держави. Самозрозуміло, що відносини між обома народами були зашмарені війнами й повстаннями. В 1930 році ці відносини в українській Галичині, яка стала частиною Польщі, були крайньо напружені. (Тепер Галичина є частиною Української ССР). Галичина сталася полем боротьби між польським урядом, що стремів до асиміляції галицьких українців через "паціфікацію", та українським революційним націоналістичним рухом.

Під час німецької окупації невеликої території Галичини в 1941 році, українці пережили помітне пожевлення у ділянці економічній та культурно-освітній. Це було частинно внаслідок німецької політики, базованої на принципі "діли й пануй" та спроби схилити українців на свою сторону у війні проти Совєтського Союзу. Поляки уважали це за протипольську акцію. Польське підпілля розпочало селективну ліквідацію визначних одиниць з-поміж української інтелігенції.

Відносини загострилися ще більше після того, як українці, ставши по стороні німців, проголосили незалежність української держави, яка ніколи не стала дійсністю, згідно бо з німецькими планами вона ніколи не могла мати шансу здійснитися. Українські націоналісти обернулися тоді проти німців, ведучи боротьбу на два фронти, бо й проти совєтів. (Протисовєтська боротьба продовжувалася аж до 1950 років).

У 1943 році польське націоналістичне підпілля, база якого була в Лондоні, розпочало здійснювати свій план захоплення під свою контролю українські території з надією відбудувати Польщу в передвоєнних кордонах. Цей план, зашифрований під назвою "Буря", ("Буря"), накреслює встановлення військових баз біля галицьких

Молодь...

(Закінчення зі стор. 1)

Уліана Півківська-Сенічук і Лариса Кукрицька-Лисняк під час відзначення свята Дня Незалежності.

Виконавці програм на Союзівці (зліва): Василь Мельничук, його донька Андріяна і Олександр Геймур.

Конференція Союзівки Лариса Кукрицька-Лисняк.

Незалежності ЗСА, відзначення разом з У. Півківською-Сенічук уривки із вступу до Конституції ЗСА англійською і українською мовами.

О. Геймур і В. Мельничук відтак вночі вивели програму вечора аріями і українськими композиціями, а закінчив вечір В. Мельничук салютним підняттям Гімну України. Після цього коротким словом і вітаннями арій-молитви, «Владко неба і землі» і опери «Запорожжя за Дунаєм» Гулака-Артемовського.

Крім гостей, конференція Л. Лисняк привітала під час програм активності УНС ою-ту його головного представника д-ра Івана Філіса, головних радних Володи-

мира Кваса і Аліка Худоль, головного редактора «Свободи» Зенона Синіка, редактора-асистента «Українського Тижневика» Наталю Федущак, управителя оселі Дорка Сенічкина і «Міс Союзівки» Ганю Клим як також деяких присутніх відділових секретарів і організаторів.

Уже раннім пополуднем у неділю, 5-го липня, почали котитися автомобілі з крутим з'їздом із Союзівки. Це ті, менші пашівні, що мусіли повертатися до міст на працю. А справжні пашівні, гості-ваканційники, включили і понад 40 сеньйорам з Чикаго, які приїхали автобусом швидко починали насолоджуватися Союзівкою.

Літній сезон почався.

У ЛЕНСІНГУ, СТОЛИЦІ Мишигену, губернатор Джеймс Бланшард наклав вето на законопроект, який підніс би швидкість їзди автоми до 65 миль. Це перший губернатор, що наклав вето на законопроект підвищення швидкості їзди автомашини від часу коли Конгрес ЗСА одобрив такий законопроект.

ПІСЛЯ ОДНОРИЧНОЇ перерви до Нью Йорку повернулася на свою конвенцію одна із груп громадських свобод, а саме мурицька організація Крайова асоціація для поліпшення становища негрів. Ця організація на своїй конвенції гостро критикувала номінацію Роберта Борга на становище до Верховного Суду ЗСА.

З'їзд СВЯЩЕНИКІВ ТОВАРИСТВА СВ. АНДРІЯ

відбудеться у ВІВТОРОК, 14-го ЛИПНЯ 1987 р. в ГАНТЕРІ, Н. Й., в приміщенні мотелю «КСЕНЯ». Приїзд година 12-та в полудне. Просимо повідомити голову Т-ва чи прибудете.

Отець Володимир Андрушків
198 Ontario St.
Cohoes, N. Y. 12047
(518) — 237-0535

УВАН у гостях української громади Гамільтону

В часі, коли МекМастер університет у Гамільтоні готує на своєму кампусі численні наукові організації Канади з нагоди сторіччя існування університету, українська організація спільноти Гамільтону під проводом Комітету Українців Канади влаштувала зустріч членам Української Вільної Академії Наук, учасникам МекМастерських святкування. Зустріч відбулася у вечірніх годинах, в дні 29-го травня ц.р., в приміщенні православної собору св. Володимира.

Зустріч відкрив проф. Ігор Чорнейко, голова відділу КУК у Гамільтоні. Він привітав привітаних, а зокрема членів УВАН, та попросив до слова президента УВАН д-ра Михайла Марунчака, щоб розказати де-що про працю УВАН. Президент УВАН поінформовав про працю Академії в минулому та розказав про плани в майбутньому. Він особливо зупинився на видавничій діяльності УВАН з нагоди Тисячоліття офіційного Християнства в Україні. Два наукові збірники в цієї нагоди є вже в опрацюванні, — говорив доповідач, — а українська спільнота Канади дає докази ширшої жертвенності. Збірники опрацюються англійською мовою й українською.

Д-р М. Марунчак представив привітаних на зустрічі академіків та науковців, які брали участь в конференціях в МекМастерському університеті. Тут були професори: В. Янішевський з дружиною з Торонто, В. Жила (Тексас, ЗСА), Яр Славутич (Едмонтон), Євген Рослицький (Лондон, Онт.), В. Шелест (Кічнер, Онт.), Галина Семенюк (Гамільтон). Найчисленніше був заступлений Вінніпег. Професори І. Тарнавська і О. Герус, мгр І. С. Мухин, маестро Р. Коваль, архітект Денка й інші. Українську Наукову Радю Канади представлявав її голова д-р Богдан Стебелський з Торонто; одночасно голова

НТШ та голова Ради Культур при СКВУ.

Громадська репрезентативна Українська Національна Об'єднання і Братні Організації заступав Петро Тимків; Лігу Визволення України — голова Василь Лис та М. Главка; Товариство Підприємців і Професіоналістів — Стефанія Перожа; Парафіальну раду св. Духа — Петро Мезібродський; Об'єднану українську Кредитову Спільку — Ф. Ігнатюк; Жіночий відділ КУК представляла Анна Садівська, а Раді Українських Організацій за Патріархат УКЦеркви — мгр Павло Копачівський.

З духовних отців прибули: о. крилошанин Юрій Ковальський (Бирлінгтон) та о. П. Шадурський з Гамільтону. Зі запрошених гостей були місцеві і позамісцеві діячі, як майор Віктор Ронко, інспектор Іван Бойко, В. Садівський, д-р С. П. Климашко, Василь Кирилюк з Торонто, С. Корнецький, І. Іванець (Сент Катаринс) та інші.

Після знайомлення надано слово проф. Євгену Рослицькому, який у піднесеному настрої з'ясував потребу і значення такого роду зустрічей, вітаючи всіх від науки, від громадськості та від голови Провінційної Ради КУК д-ра П. Глібовича.

Закінчивши офіційну частину, привітні знайомилися ближче при скляній холодних напійках, — а був тоді гарячий день у Гамільтоні, — і при добрій закускі.

Зустріч-гостину закрив коротким словом д-р Чорнейко, запевняючи моральну і матеріальну підтримку для УВАН у майбутньому та бажаючи Академії Наук успішної конференції на МекМастерському університеті. Він теж від імені всіх подякував паям з Жіночого відділу КУК під проводом Анни Садівської за милу гостину.

М. Мар

Чорнобиль

У першу річницю ядерної катастрофи в Чорнобилі українці в Глен Спей, Н. Й., зібралися, щоб згадати жертв цієї страшної події на Україні. Ярослав Гаувер попросив отця-пароха місцевої української католицької церкви Юліана Осадцу до молитви, який молився за всі жертви катастрофи, за загинулих, страждальних, хворих, і за тих, що хворітимуть через зловисну радіацію. Іван Геба, відкриваючи жалібні сходи, осудив советський уряд за чергове нищення українського народу.

Надзвичайно змістовну доповідь, багату фактами, довідками, дослідженнями, вісниками з цілого світу, про Чорнобиль мала Ольга Липиник. Спочатку доповідь була позначена присутніх з історією міста Чорнобиля, яке, згідно з літописом, вже існувало з 1193 році. Назва Чорнобиль походить від рослини, дуже спорідненої з полином. Чорнобиль — мальовничий містечко з мішаними лісами, в яких багато грибів, ягід і навіть дичини. Це аграрний район з легкою індустрією.

Чорнобиль воювали у військах Богдана Хмельницького і Івана Мазепи. Там стояв загін Івана Богуня. Людність Чорнобиля дуже поборна і довго боролася проти більшовицької навали. Жиди, яких було багато в Чорнобилі, виступали проти української державності. І може тому Чорнобиль вибрано, як місце для атомової станції, та ще і біля столиці Києва.

Тернистим шляхом ступала історична доля України. Нищили нас голодом, ув'язнювали, вислали на Сибір, але наш народ живий і буде вічно жити. Страшна катастрофа 26-го квітня 1986 року потрясла цілим світом. Більшовики, вірні своїм принципам, намагалися замовчати цю подію, замазати і перевернути факти. Та на цей раз вони прорахувалися.

Цілий світ вимагав від України, щоб вона виступила історична доля України. Нищили нас голодом, ув'язнювали, вислали на Сибір, але наш народ живий і буде вічно жити. Страшна катастрофа 26-го квітня 1986 року потрясла цілим світом. Більшовики, вірні своїм принципам, намагалися замовчати цю подію, замазати і перевернути факти. Та на цей раз вони прорахувалися.

Цілий світ вимагав від України, щоб вона виступила історична доля України. Нищили нас голодом, ув'язнювали, вислали на Сибір, але наш народ живий і буде вічно жити. Страшна катастрофа 26-го квітня 1986 року потрясла цілим світом. Більшовики, вірні своїм принципам, намагалися замовчати цю подію, замазати і перевернути факти. Та на цей раз вони прорахувалися.

Людмила Гайдар

Вступайте в члени УНС

У днях між 5-им і 6-им червня цього року відбулося чергове робоче засідання редакційної колегії п'яно-баного регіонального збірника Рогатинської землі. Редакційна колегія працювала тим разом в Торонто, використовуючи нагоду присутності членів із ЗСА на конференції «Культура Київської Русі» в сусідньому Гамільтоні.

Це було друге робоче засідання. Перше засідання усталило більш-менш рамовий план проєктованого збірника, уточнивши загальні теми і їхній розподіл; друге засідання працювало вже над зібраним матеріалом.

Дотепер вдалося редакційній колегії одержати науково опрацьовані статті з загальної історії, загальної культури в усьобічному навісному, статистичні порівняльні таблиці, почавши від минулого століття, загальний реєстр всіх 104-ох місцевостей Рогатинського повіту, короткі монографічні нарис певних подій і визначних людей. Окрім того, масою на руках спомини про поодинокі події, особисті згадки та велике число фотографій, декілька художніх нарисів і поезій. Отже, вибір доволі великий, різноманітний.

Згідно із наміченим планом книжки, матеріал порозумовувався головна редакторка збірника Уляна Любич. Над придбанням статей працював координатор д-р Олег Кудрик у співпраці зі Степаном Скорбачем. Марія Голод подбала про переписання деяких статей, як теж про приміщення для самого засідання. Повних два дні праці при-

Збірник Рогатинської землі починає набирати реальні форми

несло добрий вислід. Переглянуто 80 різних манускриптів так докладно, що при невеличкій кількості корекції можна було здати їх до друку. Інших 40 статей вимагають деяких менших чи більших переробок, і це буде завданням колегії до наступного робочого засідання. Хтось може дивуватися, чому так багато матеріалу, чому колегія все це хотіла б і бажала мати його більше? На це є така відповідь: Рогатинська земля простягається на просторі поміж трьома ріками, допливами Дністра, а це Гнилоу, Липою, Свиржем і Нарайкою. Сусідє з півдня з Галичем, з півночі з Перемішлянами, зі сходу з Березанцями, зі заходу з Бібркою лежить на перехресті старовинних торговельних шляхів. Отож від зарання історії була заселеною околицею, доказом чого є одна із найстаріших археологічних стоянок, а саме стоянка т. зв. Липицької культури. Через Рогатинську землю прокочувався хід української історії може більше, як через яку іншу. Як доказ того твердження, маємо небувало цікаві назви місцевостей зі старовинним, для нас часто незрозумілим звучанням; маємо прізвища жителів, котрі говорять про різні історичні епохи; маємо незмірне багатство подій, записаних у хроніках, книжках і часописах. Вкінці, маємо теж чимало очевидців і учасників буйного політичного, культурного і економічного життя, як

теж свідків двох страшних воєн. Про те все хотілося б говорити, про те все треба нам сказати, та щобільше, — те все записати і утримати. А що час діє проти нас, тож за всяку ціну треба нам поспішати.

Наступне робоче засідання проєктується на вересень ц.р., де буде можливість перейти схвалений частково матеріал, та приєднати його до друку. До того часу наспіють теж давніші замовлені статті (ще під цю пору не були готові), як також напевно зберемо ще більше споминів і довідок. Отже праця мусить кипіти!

Рівночасне з робочим засіданням редакційної колегії, чи радше задля цього збору, відбулася в суботу 6-го травня ц.р., ділова зустріч Рогатинців. Ця зустріч організував товариський Рогатинський комітет, щоб земляки-рогатинці мали змогу зустрітися з членами редколегії та почути безпосередньо від них всі відомості про дорогу нам усім справу видання Збірника, одержати відповіді на запити і обмінятися порадами. Це була теж небувала нагода почути розповідь Уляни Любич про визначного і відомого музиканта-рогатинця Бориса-Буса Кудрика. Вечір-зустріч був головою місцевого комітету рогатинців мгр Михайло Ро-

мах. Редколегію представляв з притаманним йому дотепом сотник М. Богдан Бігус. Організацією вечора зайнявся Іван Падиш, Михайло Лялька і Мирон Падиш. Про каву і солодке подбали Оля Падиш і Степанія Космина. Невтомний скарбник Іван Крупка пильно збирав датки на видання запланованого збірника. Треба з приємністю ствердити, що мав він незлі успіхи!

Наш Рогатинський вечір відзначався приязною атмосферою та приятельським відношенням. Присутніми були люди з багатьох місцевостей Рогатинської землі, котрі живуть не тільки в Торонто, але і в інших подальших містах, навіть у Оттаві.

Загальні відомості про збірник подавали д-р Олег Кудрик і ред. Уляна Любич; про стан фінансів Головного комітету говорив Степан Скорбач. Присутні ставили питання, висловлювали свої думки в дискусії.

Всі зібрані — коло 50 осіб — підписали карточку із побажаннями для недоулого голови Світового Об'єднання Рогатинців Романа Крупки. Цей вдалий Рогатинський вечір приніс нам всім багато приємності і вдодовлення не тільки задля зустрічі зі земляками, але теж задля добрих вісток; про працю понад здійснення наших задумів.

Марія Голод

Ювілейні...

(Закінчення зі стор. 1)

ляни стейту взяти участь у цих українських ювілейних відзначеннях, що відбуватимуться по містах і містечках стейту.

Промовцем у ротонді Капітолію був також заступник губернатора Марко С. Сіпел, що є сам українського походження, чим він пишається. Промовляючи, він сказав, що з радістю має можливість, разом з українцями у всьому світі, в 1988 році, відзначити тисячоліття Хрищення Русі-України, та підкреслив, що американці українського походження не працюють й чесні люди, прив'язані до своєї Церкви, своєї родини і громади. І вони причинилися значно до духового і матеріального розвою стейту Пенсильванії і загальному ЗСА.

Промовляв тут теж член легіслатури Вілліам Рибак, який є також українського походження. Його знає українська спільнота в стейті з його доброзичливого ставлення до неї. Він привітав учасників відкриття українською мовою, словами «Слава Ісусу Христу», і виявив, що не тільки він один є українського походження, але є й інші його колеги, що також походженням українці або з України, чи споріднені слов'янської крові. Він радіє своєму участю у ювілейних відзначеннях і напевно буде разом з українцями в диспорі святкувати цю історичну дату в 1988 році.

Потім ведучий програмою представив Єпископа Української Православної Церкви Владика Антонія, попросивши його до слова. Владика Антоній у зворушливому короткому слові розповів про тернисті шляхи Української Автокефальної Православної Церкви, яку терором зліквідував советський комуністичний уряд, і про фізичне знищення тридцяти єпископів і тисяч священників і мільйонів мирян. Владика нагадав і про долю Української Католицької Церкви, яку офіційно «зліквідував» московський комуністичний уряд до Другої світової війни, загнавши її в катакомби, а її єпископів і священників знищено фізично.

В мистецькій частині програми був виступ танцювального ансамблю «Водолики», що виконали танець «Привітання» і «Коханочка», під ширі оплески зібраних тут людей. На відкритті був показ історичної пошти з XVII-XVIII століть. Молоді наші дівчата і пані, одягнені в історичні строї, презентували ці традиційні

історичні гарні одяги. Пояснення давала скзкутивна директорка УОКЦентру Оріс Гевка, членка метрополітального Філадельфійського комітету, відділу Крайового Комітету для відзначення Тисячоліття Хрищення України.

По полудні цього ж дня Митрополит Української Католицької Церкви, Владика Степан Сулик був запрошений на сесію стейтвого сенату, на якій виголосив відповідне слово у зв'язку з тисячоліттям Хрищення народу Русі-України. На цій сесії сенатори прийняли одностайно резолюцію, що закликає всіх громадян Пенсильванії прилучитися до відзначення тисячоліття Християнства в Україні. Також законодавчі легіслатури прийняли одностайно подібну резолюцію. На сесії легіслатури був присутній список Української Православної Церкви Владика Антоній, який подякував членам легіслатури за одностайну ухвалу резолюції про святкування великої історичної дати в житті України.

Успіх цієї наскрізь владою імпрезу завдячуємо членам Філадельфійського комітету: Олександрів Черникові, адвокату Данилові Максимюкові, Оріс Гевці й іншим членам, які привітали багато часу, щоб успішно здійснити цей проєкт.

Закінчено імпрезу співом національного гімну «Ше не вмерла України».

ЗАКІНЧИЛИ ПЕРЕГОВОРІ із советськими представниками в Москві, амбасадор ЗСА до Організації Об'єднаних Націй Бернон Волтерс виявив бажання відвідати ще Китайську Народну Республіку і впевнитися, що Китай буде підтримувати резолюцію в Раді Безпеки ООН про припинення війни на Близькому Сході між Іраном й Іраком. Якщо йдеться про накладення ембарго на вивіз зброї і воєнного матеріалу для Іраку й Ірану то справа ускладнюється тим, що СССР, який є головним постачальником зброї для Іраку, відмовляється від ембарго, бо на цій торгівлі він заробляє грубі мільйони доларів. Треба сумніватися, кажуть політичні спостерігачі, чи також Китай можна буде схилити до ембарго.

В П'ЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
нашої Найдорожчої і Незабутньої
ДРУЖИНИ, МАМИ і БАБУНІ
**СВ. П.
ІРЕНИ ВИННИЦЬКОЇ**
буде відправлена
ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ
у середу, 15-го липня 1987 р., о год. 8-й ранку
в церкві Благовіщення П.Д.М. в Мельроу Парк,
Філадельфія, Па.
Про молитви за спокій душі Покійної, просити:
чоловік — ВОЛОДИМИР з Родиною

УКРАЇНСЬКА ВІЛЬНА АКАДЕМІЯ НАУК
у США
висловлює глибоке співчуття ДРУЖИНІ, РОДИНІ і
ДРУЗЬЯМ у зв'язку з великою втратою-смертю у Нью
Йорку, 16-го червня 1987 року, видатного діяча української культури і науки, колекціонера і зберігача національних скарбів, прихильника Академії
**СВ. П. ІНЖ.
МИХАЙЛА ПЕЖАНСЬКОГО**
Також висловлюємо своє співчуття Науковому Товариству ім. Шевченка, Т-ву Українських Інженерів Америки, Українському Термінологічному Центрові в Америці та Пластові, яких видатним членом був Покійний.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТІ
УПРАВА УВАН у США

Дітилося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 3-го липня 1987 р. відійшов від нас у Вічність по довгій недугі наш Незабутній Муж, Батько і Дідо

бл. п. д-р філософії
ВАСИЛЬ ВИШИВАНІЙ

Колишній управитель школи Українознавства в Нью Йорку, громадський і союзний діяч та вчений польською і німецькою мовами.

ПАНХИДА відбудеться в четвер, 9-го липня 1987 р., о год. 7:30 веч. у похоронному закладі Петра Ярем.

ПОХОРОН в п'ятницю, 10-го липня 1987 р. о год. 9:30 рано в церкві св. Юра в Нью Йорку, в відкритті український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Брук, Н. Дж.

У глибокому смутку залишилися:

Дружина — МИРОСЛАВА
дочка — ЗОРЯНА з мужем ВОЛОДИМИРОМ МОГУЧИМ
ТАМАРА — з мужем ДЖЕКОМ КАННОН
Внуки — ТАМАРА, НИКОЛА і СОФІЯ
Сестра і брат з родиною в Україні
Швагрі — ЄВГЕНІЯ і ВОЛОДИМИР САЛЯКИ з дочками:

ГАЛЯ і ІВАН ОДУЛКИ з дітьми
ЗВЕНИСЛАВА і д-р ЛЕБЕДОВИЧ з дітьми
ЗОРЯНА і ЮРІЙ СТАВНИЧІ

Свати — Пані-Матка ЛЮДМИЛА МОГУЧА
ВІРДЖІНА і ДЖЕК КАННОН
і кружок церковних Приятелів.

Скористайте з виїмково доброї нагоди!
ПРИЙМАЄТЬСЯ

ОГОЛОШЕННЯ до Календаря УНСОУ на 1988-ий рік

Цим Ви зможете познайомити весь український загальний з Вашою установою, Вашою професійною обслугою, чи Вашим підприємством.

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ

Одна сторінка	\$90.00
Пів сторінки	50.00
Чверть сторінки	33.00
Одна восьма сторінки	20.00

Замовлення і належність проситися надсилати
найдаліше до 30-го вересня 1987 р. до:
СВОБОДА
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Комітет Оборони Української Спащини та

Головний Екзекутивний Комітет
Українського Народного Союзу
закликають Вас

СКЛАДАТИ ПОЖЕРТВИ на його працю та акції для

1. Поширення правди про Україну
2. Поборювання очорнювання та знеславлення українців
3. Оборони громадянських прав українців

Пожертви просимо пересилати тільки чеками, або поштовими переказами (не готівкою) на:

Ukrainian Heritage Defense Fund
c/o Ukrainian National Association
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
враз із вивченням віршів цього заклику
Просимо подати суму пожертви, своє ім'я, прізвище та адресу

Сума пожертви \$ _____
ім'я та прізвище _____
число дому, вулиця _____
місцевість _____ стейт _____ поштовий код _____

Український Народний Союз
пошукує досвідчених
АГЕНТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
І
**ЗАГАЛЬНИХ
АГЕНТІВ-ПРОДАВЦІВ**
зі знанням української і англійської мов
на околиці
Чикаго, Нью Йорк, Торонто, Філадельфія,
північного Нью Йорку і Нової Англії
з метою розбудовувати і керувати мережами
агентів-продавців в тих округах.

- Впроваджуючи інформації
 - Платня у формі позички
 - Відсотки від комісового
 - Всі бенефіти
- Звертатись до:
H.P. Floyd, National Sales Director
Ukrainian National Association, Inc.
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Найкращий дарунок
АНГЛІЙСЬКЕ ВИДАННЯ
**ЕНЦИКЛОПЕДІЯ
УКРАЇНИ**
за редакцією
проф. ВОЛОДИМИРА КУБІЙОВИЧА

ENCYCLOPEDIA OF UKRAINE

TOM I (A-F): Перший з чотирьох томів
\$115.00 + \$4.50 пересилка

- Це перший том великого твору українських науковців у діаспорі. 968 сторінок, має приблизно 2.800 гасел
- Повна ілюстрована.
- Понад 450 ілюстрацій чорно-білих, 5 кольорових, 83 малюнки, 6 з них кольорові.
- Велика кольорова зложена мапа України з 32 сторінковим окремим додатком назв місцевостей.

Замовляйте тепер і шліть чек на \$119.50 до

СВОБОДА BOOK STORE
30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язані 6% продажного податку

Хто такий...

(Закінчення зі ст. 2)

А. Гаммер — у СССР „своєю челявсь“

У Советському Союзі А. Гаммер користується великими мешканцями і подорожними привілеями, що їх має мало хто, а виставило, не має ніхто з американців. Він може, наприклад, телефонувати з Москви безпосередньо до кожної країни у світі, хоч для всіх інших чужинських туристів, не говорячи вже про громадян Советського Союзу, пряма телефонічна сполучка з закордонним заборонена вже від кількох років. А якщо йому треба, то він може пересидіти, звичайно дуже стисло контрольовані советські кордони, без візи.

Уже від років американські власті підозріло споглядають на його дивні зв'язки зі Советським Союзом, але ті підозріння ніколи не виходять поза рамки підозріння. Гаммер пише в його книжці, що він перейшов успішну перевірку ФБІ після того, як президент Реген призначив його головою Президентської підрозділової комісії. Справді, це становить не має жодного стратегічного значення, із масою тайних документів, але все ж він пройшов перевірку...

Лист президента Регена до Гаммера

Для пустої самохвальби, Гаммер публікує в своїй книжці листа президента Регена, в якому він його називає „Дорогий (Дірі) Арманд“, а себе підписав фамілією „Рон“. В цьому листі през. Реген, після пологодження скандальної справи американського журналіста Данілова і советського шпигуна Захарова та звільнення Голдфарба, останнього осені писав до нього: „Я не знаю, як це ти зробив, але велика подяка тобі від твоїх співгромадян із за видобуття Голдфарба із Советського Союзу...“

З приводу цього листа президента Регена до Гаммера — Арнолд Бейхман: „Мені є досить дивно, що маючи доступ до всіх інформацій, Президент Америки каже, що він не знає, як Гаммер зумів поладати дуже важливу проблему переговорів між Америкою і Советським Союзом, які допровадили до вершинної зустрічі в Ісландії. Я особисто, — пише далі Бейхман, — дивуюся, як Гаммер це зробив, переступивши Акт (закон) Логана, який забороняє дипломатичну діяльність приватним особам. Але я цікавий, — додає рецензент, — чи також Горбачов не знає, як він (Гаммер) це зробив?“

Хоч — Гаммер підтримує Республіканську партію, але його симпатії по стороні таких лівацьких республіканців, як сенатори Дад і Бейкер, та оскандалений демократичний кандидат на президента Гері Гарт.

Автор рецензії його книжки Бейхман пише, що Гаммер виявляє забагато сим-

патії до Советського Союзу, не бачачи того, що він Советський Союз, усе час прямує до опанування світу. Обурення Америки з приводу арештування Нікола Данілова було для Гаммера „перетягненням струни“. Він бачить у збройній контролі дорогу до світового миру і вважає, що Збігнев Бжезінські, колишній радник президента Картера, та люди довкола президента Регена (яких він не назвав у книжці), є якими військовими підбихувачами. Бжезінські висловив рецензенту, що причиною, чому Гаммер його не любить, було те, що він, Бжезінські намагався тримати його оподаль від Білого Дому, але безуспішно.

Чи Гаммер — це агент на два боки?

В Америці завелася традиція, що президенти мають своїх агентів: полковник Гавз був агентом Будро Вилсона, Гаррі Гопкінс — Рузвельта і т.д., а Гаммер сам себе встановив одним з таких агентів. Але він був чи це є подвійним агентом, що працює на два боки — для Білого Дому і для Кремля.

До повищого здогаду рецензент додає, хоч дуже саркастично, але дуже влучно замітку: „Усе, що бракує Гаммеру, це те, щоб він отримав подвійне дипломатичне призначення, яким би він напевно дуже пишався, а це становить американського амбасадора в Советському Союзі, і як його (Советського Союзу) амбасадора до Америки. Ми (тобто Америка), — кепкує далі рецензент, — заощадили б при тому багато, бо не мусили б валити чи будувати нового будинку амбасадати в Москві. Це був би гарний подарунок з любов'ю для Рона (президента Регена) і для Міхаїла“ — іронічно закінчує свою рецензію книжки Гаммера, Арнолд Бейхман.

СПРОСТУВАННЯ

В репортажі п.н. „Похвали полковника Петра Соколя-Зілинського“ („Свобода“, ч. 110 з 11-го червня 1987 року), з вини автора допису подано помилково, що замість квітів на свіжу могилу зібрано в Бібліотеку ім. С. Петлюри в Парижі 425 дол. Має бути: на Товариство бунтівників Армії УНР у Франції, на перенесення могил і здвигнення пам'ятника. Тому, що збірка продовжувалася, зібрано 1,503 дол. на ту ціль. Похороном проводив полк. П. Войновський. В тому самому числі „Свободи“ в репортажі п.н. „Екзекутивна УАКР розглянула становище УКА“., подано помилково, теж з вини дописувача, що Екзекутивна УАКР признала допомогу для Капелі Бандуристів в сумі 250 дол. Має бути для Капелі молодих бандуристів під керівництвом Миколи Чорного, яка вибирається в турне до Південної Америки вже цього року.

Роман Барановський

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 2-го липня ц.р., советське пресоове агентство ТАСС офіційно повідомило про смерть естонця Карла Лінасса, якого Департамент справедливості ЗСА видав Советському Союзі для покарання за вчинені ним під час Другої світової війни злочини. К. Лінас мав померти від удару серця в неназваній Ленінградській клініці. Ще недавно Лінас відвідувала у тюрмі його дочка Ану і американський адвокат, оборонець Лінас на проханнях в ЗСА і колишній генеральний прокуратор Ремзі Кларк. В советському повідомленні зазначається про дві операції серця, які перейшов Лінас в СССР.

Маємо на складі дві книжки з чудовими ілюстраціями
В. Курілика, а саме:

IVAN FRANKO'S UKRAINIAN CLASSIC
English version by Bohdan Melnyk Illustrated by William Kurelek
Edited by Jane Moore
Published by Tundra Books, Montreal, 1978, pages 148
Hard cover, price \$15.00

THEY SOUGHT A NEW WORLD
The story of European immigration to North America
Paintings and comments by — William Kurelek
Additional text by — Margaret S. Engelhart
Published in Canada by Tundra Books, Montreal, 1985, pages 48
Hard cover, price \$15.00

Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язані 6% ставкового податку.

Замовляти

СВОБОДА BOOK STORE
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

Мешканці стейту Нью Джерсі зобов'язані 6% продажного податку

СПОРТОВІ ВІСІ

Редагус Омелян Твардоский

УСО „Тризуб“ став чемпіоном вищої дивізії пенсильванської ліги

У четвер, 1-го червня ц.р., 1-ша дружина УСО „Тризуб“ закінчила свій досить успішний сезон копаного м'яча, в якому він виступав у своїй історії здобула звання чемпіона „Мейджор дивізії“ загалом ліги. На протязі сезону наша дружина очолювала показник таблиці ігор і в один час мала в запасі аж дев'ять точок. Однак у кінцевій фазі сезону наші футболісти зазнали кілька поразок і цим самим дали себе наздогнати німецькому клубові „Ерцгебірг“ та італійському „Інтер“. Згідно з правилами ліги відбулися додаткові ігри між цими трьома дружинами, в яких саме „Тризуб“ на початку переміг „Ерцгебірг“ вислідом 2:1 в півгодинний догрові.

Після цього наші футболісти відбули вирішальну зустріч з „Інтером“, з яким закінчили найважливішу частину сезону, вислідом 3:2. У звітній зустрічі італійці здобули ведення в 17-й хвилині, але сім хвилин пізніше А. Зілько вирівняв 1:1. В 29-й хвилині Санторе здобув для „Тризуба“ ведення 2:1. В 68-й хвилині італійці в свою чергу вирівняли вислід 2:2. Останнього й переможного голя змагання „Тризуб“ здобув дві хвилини перед закінченням, усталивши вислід зустрічі 3:2.

Крім чемпіонського трофею дружини, трофей найкращого стрільця дивізії здобув середній напасник „Тризуба“ А. Зілько, який здобув 27 голів.

Склад п'ятикратного чемпіона вищої дивізії Пенсильванської ліги: Д. Прончик, Д. Ган, Т. Зілько, Т. Козак, Д. Санторе, О. Гарматій, С. Фрият, І. Сесак, А. Зілько, Б. Санторе, Р. Ковальчук, Ч. Говард, Провідник Михайло Юрчак, тренер Юрій Літинський.

УСВТ „Ч. Січ“ віще чемпіоном вищої дивізії Гарден стейт ліги УСВТ „Ч. Січ“ — Керні Скатс СК 0:1

Цими додатковими змаганнями, що відбулися в неділю, 28-го червня ц.р., на нестрільній площі в Мілтані, Н. Дж., 1-ша дружина УСВТ „Ч. Січ“, остаточно закінчила свій 31-й з черги сезон копаного м'яча. Згідно з вислідом, „Січовики“ осягнули звання віще чемпіонів, тобто в порівнянні з минулим сезоном піднялися на одиниць шабел у показнику таблиці ігор, що треба уважати за гарний успіх, коли зважити на дуже сильну конкуренцію. Крім звання віще чемпіона у вищій дивізії, як відомо, „Ч. Січ“ здобула чемпіонати: Нью Джерсі за аматорську чашу ЗСА, Округ Ессекс-Юніон і Мерсер, а також трофеї першунів у престижному турнірі Українського Фестивалю ЗСА в Нью Джерсі.

„Січовики“ були близькі до мети — завершити цюгоричний сезон і чемпіонатом ліги, однак шістьма цим разом усемихнулося сильній дружині Керні Скатс. У звітній зустрічі шотоські футболісти вміло використали помилку оборонців „Ч. Січ“, коли в 15-й хвилині здобули ведення і, як пізніше виявилось, ризального за чемпіонат голя. Після цього шотоським футболістам швидко, їх оборонці майстерно ліквідували численні критичні ситуації під власними воротами, що їх створював напад „Ч. Січ“.

М'яч нечаче заворожений то відбивався від голів оборонців і перелітав ворота, то попадав у поперечку. Двократно воротар суперників відчайдушно оборонив свою твердиню від п'яти голів, хоч був прислонений своїми оборонцями і м'яч із сильних стрільців напасників „Ч. Січ“ вже був на лінії воріт. До шостя шотоських футболістів треба теж зачислити дуже дивні рішення судді, який в 75-й хвилині „персочив“ грубий вчинок колишнього професіонала Давня, що в цій грі постійно зв'язував з ніг Андрія Бакуна і особливо „виправу“ шотоського во-

ротаря, що кілька метрів від воріт брутально звалив на землю напасника „Ч. Січ“, який був готовий після м'яч в сітку воріт сувереніти. Навіть менеджер шотоських футболістів признав, що суддя повинен був зарядити карний стріл; на жаль, суддя переочив і це.

Коли до цього додати брак двох чоловіків футболістів „Ч. Січ“, жертвенного змагання оборони Павлоса (контузений) і видатного помічника Брієнзи (перешкоджений), то все це разом створило щасливі обставини, в яких зрештою дуже добра дружина шотів належно використала і вперше в своїй історії здобула звання чемпіонів вищої дивізії Гарден Стейт Ліги.

У складі віще чемпіонів протягом їх успішного сезону виступали: М. Хамуляк, Д. Ромійо, Р. Павлюс, Д. Ансальмо, С. Сабрій, Д. Алозато, Д. Каміка, Д. Джонсон, І. Чижович, Д. Брієнза, А. Бакун, А. Пенцак, Д. Р. Бакун, Д. Бакун, В. Науменко, Т. Науменко, Ю. Гбур, Провідник Володимир Бакун.

Українські спортові ігрища молоді не відбулися

Цюгоричні Українські Спортові Ігрища Молоді, що не відбулися в суботу, 27-го червня ц.р., з причини дощового зливи, перенесені на суботу, 1-го серпня ц.р. Заресстровані репрезентації усіх спортових осередків і спортових ланок молодіх організацій залишилися правосильними на згадану дату. Управа Ігрищ оцим запрошує усіх українських спортових осередків, що з різних причин не змогли вислати своїх спортовців на минулу дату, постаратися вислати їх на 1-го серпня ц.р.

Ресстрації проситися посылати на таку адресу: O. Naroga 32 Kensington Ter. Maplewood, N. J. 07040

Київ „Динамо“ уосьме здобуло чашу СССР
Київ „Динамо“ — Мінськ „Динамо“ 3:3 (карні стріли 4:2)

В неділю, 14-го червня ц.р., на центральному стадіоні в Москві при участі 75,000 глядачів футболісти столиці України уосьме в своїй історії здобули чашу СССР і цим самим заповнили свою участь в наступному році в іграх за чашу Європи. Цим разом суперниками українських футболістів були футболісти зі столиці Білорусії. У нормальному часі вислід був 3:3, він не змінився й після півгодинної догрови. Рішальні голи українські футболісти здобули шойно в серії карних стрільців. У нормальному часі голи для Києва здобули: Рац, Кузнецов і Заварів. У серії карних стрільців: Дем'яненко, Михайличенко, Балтача, Євтушенко. Крім них в складі київської дружини виступали: Чанов, Яковенко, Баль, Блохін, Яремчук, Горілий.

Збірна юнаків України здобула чашу в турнірі Яшнина

Юнацька збірна України здобула чашу в турнірі Яшнина, в якому змагалися збірні 14-ти повневолених народів СССР та міст Москви і Ленінграду. В першій rundі українські юнаки перемогли збірні: Ленінграду — 5:0, Казахстану — 4:0, Таджикистану — 8:0. В Кіншиневі, Молдавія, збірна України елімінувала: Узбекистан — 1:0, Азербайджан — 5:0 і Литву — 3:1. У фіналі юнаки України перемогли Молдавію — 1:0 і тим самим здобули чашу турніру. В складі збірної України виступали: В. Бортничук, І. Брикайло, І. Сушко, Вяч. Шевчук, І. Красій, Р. Кочмар, Б. Гарамита, І. Вовчук, В. Шевчук, Ю. Яремченко (усі з Львівщини), О. Антощенко, П. Матвійченко, Ю. Галій, А. Костенко, (Київська обл.), С. Соловей, І. Гуменюк (Полтавська), К. Гордієнко, А. Оспіва (Донецька). Готували збірну В. Красношапка і Т. Білоцерківський зі Львова.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

о. ВАСИЛЬ РУБАН, член УНС Відд. 217-го ім. св. Йосафата в Рочестері, Н.Дж., помер 31-го травня 1987 року на 67-му році життя. Нар. на Полтавщині, Україна. Членом УНС став 1964 року. Залишив у смутку дружину Олю, дочку Іванку Райнер, Тамару Ліну і Катерину Рубан, 2-ох вуків та близьку і дальшу родину. Похорон відбувся 1-го червня 1987 р. на цвинтарі Ріверсайд в Рочестері, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Стефан Приймак, секр.

ГЕЛЕН КОМАН, член УНС Відд. 304-го в Баффало, Н.Дж., померла 3-го червня 1987 року на 67-му році життя. Нар. 8-го вересня 1920 року в Польщі. Членом УНС стала 1969 року. Залишила у смутку мужа Івана, сина Євгена і Василі, дочку Марію Мирфі з мужем Тимотесом і вучкою Арлі. Похорон відбувся 6-го червня 1987 року на цвинтарі Мт. Олівет в Тп. Томпсона, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

М. Гнатик, секр.

ОЛЕКСАНДЕР КОНРАТ, член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода“ в Нью Йорку, Н.Дж., помер 31-го березня 1987 року на 63-му році життя. Нар. 1924 року в селі Вербої, пов. Бережани, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марину, дочку Катерину, сина Олександра, Андрія і Марка, дальшу і близьку родину в Україні і на еміграції. Похорон відбувся 2-го квітня 1987 року на цвинтарі „Вудлон Парк“ в Міддл-Фла.
Вічна Йому Пам'ять!

О. Юзєн, секр.

ІВАН ДЕШ, член УНС Відд. 137-го ім. Богдана Хмельницького в Вест Істон, Па., помер 23-го травня 1987 року на 75-му році життя. Нар. 4-го листопада 1911 року в Аллентаві, Па. Членом УНС став 1921 року. Залишив у смутку дружину Маргарету, сина Івана і Йосифа, дочку Еллін Коу, брата Стефана сестер Анну Кіффер, Катерину Пастернак і Марію Шинтак, Ольгу Кривбат і Міддел Рітер. Похорон відбувся 27-го травня 1987 року на цвинтарі св. Духа у Вагнерсайд, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Степан Колодуб, секр.

ВОЛОДИМИР КОРЧИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 352-го ім. св. Арх. Міхаїла в Честері, Па., помер 23-го травня 1987 року на 72-му році життя. Нар. 1914 року на Україні. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Євгенію, сина Ігора з дружиною Марією та трьома вуків, дочку Надію з мужем Едвардом та дальшу родину. Похорон відбувся 27-го травня 1987 року на цвинтарі Ловн Крофт у Лінвуд, Па.
Вічна Йому Пам'ять!

Оспі Рінник, секр.

ГРИГОРІЙ ГАРКАЧ, член УНС Відд. 233-го „Молодечий Відділ“ в Лорейні, Огайо, помер 18-го травня 1987 року на 72-му році життя. Нар. 18-го жовтня 1914 року в селі Чужилів, Підляшчч, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Параскею, сина д-ра Ореста з родинною, дочку мгр Марію Ледець з родинною, брата Петра і дальшу родину. Похорон відбувся 23-го травня 1987 року на цвинтарі св. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ЮХИМ САМЧУК, член УНС Відд. 219-го ім. М. Грушевського в Мейнлуді, Н.Дж., помер 28-го квітня 1987 року на 66-му році життя. Нар. 1-го квітня 1921 року в Україні. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Ольгу, дочку Галину Кемпос і Тоні Погуляй та 4-ох вуків. Похорон відбувся 1-го травня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Банд Брук, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

М. Юров, секр.

МАРІЯ ГУЗАР, член УНС Відд. 422-го ім. С. Петлюри у Філадельфії, Па., померла 13-го травня 1987 року на 63-му році життя. Нар. 1924 року в Україні. Членом УНС стала 1971 р. Залишила у смутку мужа отця Єлеса і дочку з родинною. Похорон відбувся 18-го травня 1987 року на цвинтарі св. Андрія в Банд Брук, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Василь Євтушенко, секр.

ІВАН ГОІН, член УНС Відд. 13-го ім. св. Миколая у Ватерліті, Н.Дж., помер 21-го квітня 1987 року на 66-му році життя. Нар. 1921 року у селі Добране, Зах. Україна. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку дружину Ольгу і двох синів Едварда і Міхаїла. Похорон відбувся 24-го квітня 1987 року на цвинтарі Овскауд Трої, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Павло Шевчук, секр.

МИХАЙЛО ДІМІТРО, член УНС Відд. 367-го Т-ва „Залозрозка Січ“ в Рочестері, Па., помер 9-го травня 1987 року на 80-му році життя. Нар. 20-го липня 1907 року в Югославії. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку дружину Марію і родину в Югославії. Похорон відбувся на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Дж.
Вічна Йому Пам'ять!

Василь Попович, секр.

Business Opportunities
Steel Building Dealership with Major Manufacturer-Sales & Engineering support. Starter ads furnished. Some areas taken.
Call (303) 759-3200 Ext. 2401.

Business Opportunities
Steel Building Dealership with Major Manufacturer-Sales & Engineering support. Starter ads furnished. Some areas taken.
Call (303) 759-3200 Ext. 2401.

HUCULKA
Icon & Souvenir's Distribution
2860 Buhre Ave. #2R
Bronx, N.Y. 10461
Tel: (212) 931-1579 after 6 p.m.
Представителі і гуртки рукошитої вишивки для дітей і дорослих.
Висити близько це наша гордість і краса.

REAL ESTATE
ROMAN RYCHOK
REAL ESTATE & INSURANCE
1339 Springfield Avenue
Irvington, N.Y. 07111
АСЕКУРЕУМО
АВТА - БУДИНКИ - БІЗНЕСИ
Інформація подасть
ПЕТРО РИЧОК
забезп. агент-брокер
(201) 373-6434, 6453

ПАМ'ЯТНИКИ
з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Банд Брук, св. Духа в Гемптонбургу та інших
ВІДОМА СОЛІДНА ФІРМА
Cypress Hills Monuments
Власник — українець
ВОЛОДИМИР БІЛАНСКИЙ
К. М. КАРДОВИЧ
О. ПОБАЧЕВСКА
800 Jamaica Avenue
Brooklyn, N.Y. 11208
Tel. (718) 277-2332
Відкрито кожного дня в суботу включно від 10 до 5 по пол. в На башині і для вигадки клієнтів радо заїдемо до Вашого дому з проектами і порадами.

FUNERAL DIRECTORS
ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
Займається похоронами в BRONX BROOKLYN NEW YORK і ОКОЛИЦЯХ
КОНТРОЛЬОВАНА ТЕМПЕРАТУРА
Peter Jarema
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N.Y. 10009
(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN
UKRAINIAN
FUNERAL DIRECTORS
AIR CONDITIONED
Обслуга ШИРА і ЧЕСНА
Our Services Are Available Anywhere in New Jersey
Також займаємося похоронами на цвинтарі